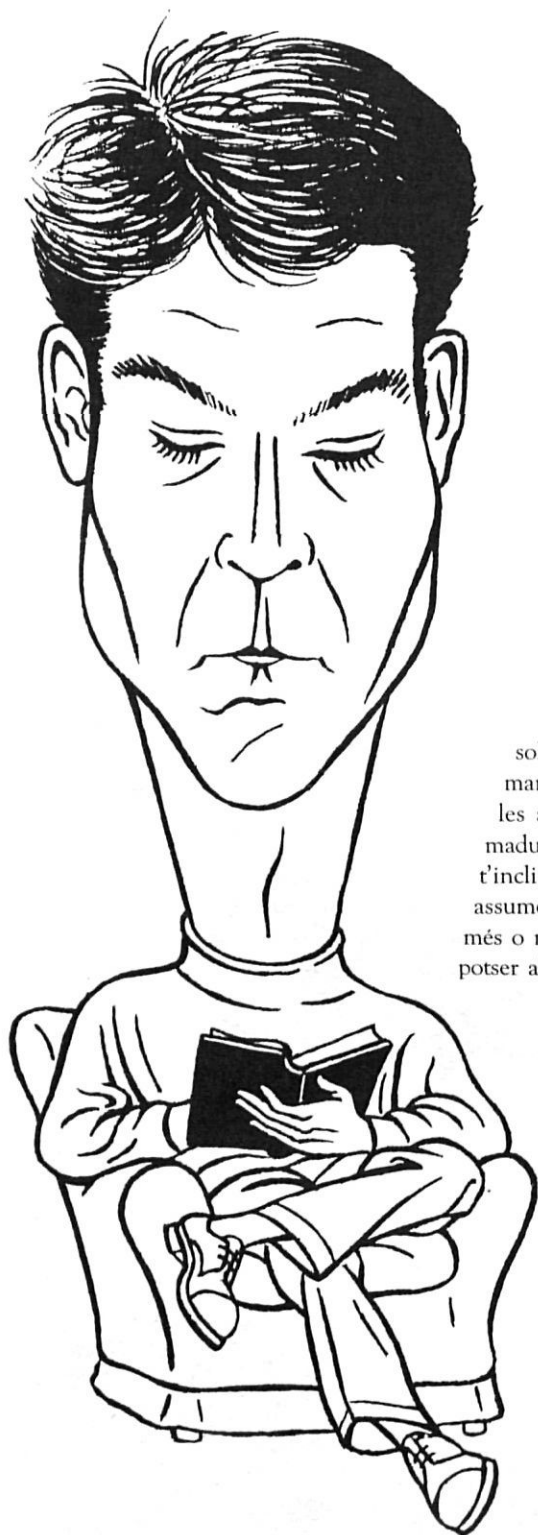

Antoni Puigverd

Rendir-se

Ningú, amb quatre dits de seny i amb anys a l'esquena, no pot negar que el temps, aquest company inevitable, és un autèntic canalla. T'ensarrona en els borrosos dies infantils i en els espessos anys d'adolescència i joventut (un tresor sempre dilapidat) i ho fa disfressat amb la caricatura dels gestos dels grans (fumar i beure, per exemple o ser lliure per gastar-te els diners com vulguis). Però quan arribes a l'edat adulta i comences a adonar-te que avances a velocitat de creuer, tens un vertigen que no pot afigar-se ni en un llac d'alcohol: el temps fuig del present horroritzat per una causa que tu desconeixes (a tu, francament, et faria gràcia quedar-t'hi) i t'arrossega cap a la buidor de la maduresa, al pou de la resignació.

El vertigen de la maduresa no arriba amb la panxona ni amb l'estoveïment dels músculs ni amb la pell com de saca que es va inflant sota els teus ulls ni tan sols amb els matolls de cabells blancs que s'exhibeixen tan obscenament. No, el mareig de l'edat no arrenca dels estralls que el mirall ensenya, sinó de la rendició de les ambicions juvenils. Has perdut la batalla més important i el vertigen de la maduresa t'assalta quan tu mateix abandones les armes als peus de la cruel realitat i t'inclines, com un xaiet, davant d'ella. Et rendeixes, acceptes la fatalitat del destí i assumeixes que la vida ja no serà res més del que ha estat: uns pocs amics, un treball més o menys potable (més aviat menys), la teva vida domèstica, veure créixer els nens, potser algun viatget de vacances, el pis que vas pagant. Potser et podràs permetre unes frivolitats però viscudes amb urgència i amb un mal dissimulat complex d'imbècil. Et rendeixes, doncs, quan t'adones que ja has gastat la quota de somnis que et tocava i que la Vida, amb majúscules, deu ser en un lloc on tu no aniràs ni a fer el turista.

Vençut i desarmat, l'exèrcit de les teves il·lusions es converteix en una desferra mental. Hi recorres, però: en les teves crisis. Quan la mediocritat diària se't converteix en una cort de porcs. Aleshores, quan et negues a empassar-te l'hamburguesa eixerreïda de les teves obligacions i passes uns dies potser abraçat a una ampolla de licor, aleshores, quan t'amagues a la boira de la malenconia i et fas tanta llàstima, intentes planxar els teus vells somnis de cadet. Arribat a aquest punt, t'ho jures: tornaràs a començar i engegaràs a prendre pel sac tota aquesta vulgaritat. Seràs qui hauries de ser. I l'endemà, t'aixecaràs amb un altre aire: passada la crisi, aparcaràs la desferra dels somnis i aniràs tirant.

Antoni Puigverd